

fige, at den var en Kontrakt, og nu, da Politiloven foreligger, skal den heller ikke være en Lov, men en Kontrakt mellem Statsmagten og Kommunen. Jeg veed ikke, hvad der kan være veien for, at man, følgende denne Veie, kommer til at sige, at enhver Lov, som griber ordnende ind i de administrative Forhold, Embedsmændenes Stilling osv., er en Kontrakt, som man er uberettiget til at forandre. Det er derfor min Mening, at Den, der vil holde fast paa, at her foreligger en Lov, og ikke en Kontrakt, maa ogsaa holde fast paa, at Folkestinget her for sit Vedkommende voterer en Sum til et vist Statsøiemed, hvilken uægtelig sættes i Forbindelse med den Sum, der bliver voteret af Kommunen, men uden at der dog derved sluttet noget Kontraktforhold med denne. Staten siger aldeles ikke: Vi ville afslutte den Kontrakt med Kommunen, at den, naar vi dertil give 40,000 Rb., skal holde et vist Slags Politii, men Staten siger: Naar Politiet skal ordnes i Fremtiden, er det vor Sag at see, hvad vi bør bidrage dertil, eftersom Statsøiemedet fordrer, thi Politiet er vissefelig for en Deel et Statspolitii; men det, vi skulle bidrage dertil, ville vi ikke een Gang for alle staae fast, eftersom vi ikke forud kunne vide, hvormeget der bør bidrages dertil. Det følger af sig selv, at det aldrig kan tænkes, at Staten vil svigte sin Pligt til at yde et passende Bidrag, forsaavidt den er interesseret i, at Kjøbenhavns Politii ordnes paa en heldig Maade, og derfor opføre vi Beløbet paa den aarlige Finantslov. Jeg forstaaer virkelig aldeles ikke den Frygt, der skal være opstaaet i Kommunen, medmindre denne ikke skulle have den Tiltro til Statsmagten, at den til enhver Tid vil gjøre sin Pligt; men har Kommunen denne Tillid, kan den være ganske rolig. Dersom det viser sig ganske evident og tydeligt, saa at Enhver kan see det, at der behøves et større Tilskud, vil Staten ikke svigte sin Pligt til at betale Mere; men dersom det derimod viser sig, at Statens Andeel i Udgifterne til Politiet kan indskrænkes til et mindre Beløb, eller at der fra Politiets Side ikke gjøres, hvad der til enhver Tid bør gjøres, saa bør Staten kun betale Mindre. Den naturligeste Ordning af dette Forhold skeer, saavidt jeg kan skjønne,

derved, at Beløbet opføres paa Finantsloven, og jeg gjentager, at der ikke er den ringeste Grund for Kommunen til at frygte for, at Staten skal undlade at gjøre sin Pligt, hvert Aar at votere den nødvendige Sum.

Jacobsen: Det er ganske rigtigt, som den ærede sidste Taler bemærkede, at vi her voterer en Lov og ingen Kontrakt, men vi voterer her en Lov i Henhold til en Overenskomst, og denne grunder sig paa et tidligere bestaaende Forhold. Det er ikke noget Nyt, der herved etableres, thi det har fra gammel Tid været en Regel, at der til visse Dele af Politiets Udgifter, ikke alene til det egentlige Politii, men ogsaa til forskellige Udgifter, der staae i Forbindelse med Politiretten, har været ydet Bidrag saavel fra Staten som Kommunen. Da Forordningen af 28de Februar 1845 udkom, blev det deri udtalt, at der skulde, efter nærmere Forhandling med Kommunalbestyrelsen, enten fastsættes et bestemt Vederlag, som Statskassen skulde yde til Kommunen, imod at denne skulde overtage alle herhenhørende Udgifter, eller at de skulde deles i et vist bestemt Forhold mellem begge. Det er en saadan Overenskomst, der nu har fundet Sted mellem Regeringen og Kommunen, og det er i Henhold til denne Overenskomst, at man nu skulde fastsætte denne Sum som et stadigt Bidrag til Kommunen. Det forekommer mig, at det er fuldkommen overeensstemmende med det Forhold, hvorom der her er Tale, at naar man overdrager til Kommunen at udrede alle de ubestemte Udgifter, der kunne flyde af denne nye Foranstaltning, og denne saaledes løber hele Risikoen derved, man da ogsaa paa den anden Side giver den al den Sikkerhed, man i en Lov kan give — en Lov kan jo forandres — og den Sikkerhed, som den har Grund til at vente, for at dette Tilskud bestandig vil blive betalt. Den vil ikke kunne være tjent med at skulle indrette temmelig kostbare Kaserner osv., naar den ikke kunde gjøre Regning paa, at dette Bidrag vil blive betalt. Dersom det var en almindelig Regel, at man ikke fastsætte slige Bestemmelser i særlige Love, men kun igjennem Finantsloven, saa vilde der ganske vist heller ikke i dette Tilfælde være Grund til at gjøre